

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem., ve věci

žalobkyně: **A. K.**
e. č. X
st. přísl. X
t. č. pobytem X
zast. Mgr. Michalem Halvou, advokátem,
sídlem Vinohrady 45, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2023, č. j. OAM-250/ZA-ZA11-D07-2023,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Michalu Halvovi, advokátovi se sídlem Vinohrady 45, Brno **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně. Náklady právního zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ nebo „zdejší soud“) žalobkyně brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2023, č. j. OAM-250/ZA-ZA11-D07-2023 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byla její žádost o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřipustná a řízení o ní bylo zastaveno podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“ či „nařízení Dublin III“), rozhodnuto o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany je Polská republika.

II. Žaloba

2. Žalobkyně především uvedla, že se svou rodinou uprchla před válkou poté, co byl zničen jejich dům v Mauripolu. Jejího syna postihla po nervovém vypětí jedna z nejzávažnějších psychiatrických poruch – paranoidní schizofrenie. Její syn se tak stal zranitelnou osobou a žalobkyně jeho opatrovnící. Jeho přemístění do Polska znamená vážné ohrožení jeho života. Azylové řízení v Polsku vykazuje vážné nedostatky, kdy není zajištěna dostatečná péče o osoby s jeho diagnózou. Česká republika by v případě rodiny měla uplatnit diskreční pravomoc a převzít žádosti o mezinárodní ochranu.
3. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnou rozhodnutí žalovaného. Žalovaný rovněž nepostupoval podle § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci takovým způsobem, aby o něm nevznikly pochybnosti. Žalovaný porušil i § 50 správního řádu, neboť nezohlednil skutečnosti obsažené ve správním spise, neopatřil další podklady, nezjistil všechny rozhodné skutečnosti a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Rozhodnutí žalovaného nenaplnuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu a skutková podstata je v rozporu se spisem.
4. Žalobkyně dále namítala, že rozhodnutí sice obsahuje určitou úvahu ohledně neexistence systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v Polsku. Tato úvaha však opomíjí informace obsažené ve spise, další informace dostupné z jiných zdrojů a zcela opomíjí aplikaci zjištěných a dostupných informací na konkrétní situaci jejího syna (jeho vážný zdravotní stav). Rozhodnutí je navíc založeno toliko na jediném zdroji informací – Polsko Informace OAMP ze dne 13. června 2022. K dispozici jsou však i jiné zdroje, které měly být v rozhodnutí vypořádány (žalobkyně zde odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ostravě, č.j. 62 Az 23/2021-45 ze dne 25. 5. 2022). Informace OAMP vychází ze zprávy organizace AIDA k 31. prosinci roku 2021, avšak k dispozici je nová aktualizovaná zpráva k 31. prosinci roku 2022. Tato zpráva reflektuje přelomový rok 2022, kdy začala válka na Ukrajině a polský azylový systém byl vystaven další zátěži.

Neaktualizované jsou i další dva zdroje zpráva MZV USA – Výroční zpráva o stavu lidských práv v roce 2022 – Polsko z 12. dubna 2022, přičemž je dostupná zpráva z 23. března 2023 (ta na str. 15 upozorňuje, že příchozí v Polsku nemají adekvátní přístup k ochraně a podpoře). Zpráva Human Rights Watch, Výroční zpráva 2022, Polsko z 13. ledna 2022, jejíž nová verze je publikována k 13. lednu 2023. Zdrojové informace, z nichž vychází jediný podklad rozhodnutí jsou tak neaktualizované (žalobkyně zde odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 5 Azs 4/2018 – 20 a ze dne 16. 9. 2019, č.j. 5 Azs 252/2019-41).

5. Žalobkyně dále namítala rozpor odůvodnění rozhodnutí se skutečnostmi zjištěnými ve spise. Žalobkyně v této souvislosti cituje ze zprávy OAMP z jejích konkrétních stránek (str. 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 a 10) a poukazuje na nedostatky v polském azylovém systému. Rozhodnutí žalovaného se pak omezuje toliko na popis formálních procesů polské azylové legislativy. Zcela však absentuje zhodnocení reálného stavu žadatelů v Polsku.
6. Žalobkyně dále uvedla, že spis obsahuje Hlášení o mimořádné události č.j. UT-14406/2023 ze dne 5. 5. 2023. Ta obsahuje záznam o přivolání RZS k jejímu synovi a jeho hospitalizaci v Psychiatrické nemocnici Brno-Černovice. Nervové vypětí, které její syn zažil během útěku z Ukrajiny a pobytu v Polsku skončilo jeho hospitalizací. Žalobkyně byla rovněž žalovaným ustanovena jako opatrovnice syna, a to z důvodu vážné psychiatrické poruchy a hospitalizace. Žalovaný měl přitom dovodit velice nebezpečný psychický stav jejího syna, který požadoval své vlastní usmrcení za účelem reinkarnace z upíra v kyborga. Vykazoval tak sebevražedné tendence, které mají být řešeny s maximální obezřetností.
7. Správní spis tedy obsahuje nerozporné důkazy o závažném zdravotním stavu jejího syna a zároveň o přetrvávajících systematických nedostacích ohledně polského azylového řízení, které se vztahují přímo k jejímu synovi (nedostatečná zdravotní péče). Rozhodnutí žalovaného postrádá odůvodnění, proč by nedobrovolné přemístění jejího syna do Polska nemělo pro něj představovat riziko vážné zdravotní újmy a zhoršení jeho psychického stavu, potažmo ztrátu života (sebevražedná přání). Rozhodnutí se vyhýbá problematickým pasážím Informace OAMP Polsko, ze kterých jasně plyne a) neúčinnost systému určování zranitelnosti, b) absence zajištění dostatečné zdravotní (psychologické a psychiatrické péče) a c) nedostatečné právní poradenství v Polsku, které její syn nutně potřebuje.
8. Žalobkyně dále namítala, že organizace AIDA ve své zprávě ze dubna 2023 na str. 30 uvádí, že zacházení s žadateli v Polsku vyvolává kritické otázky. Chybí zde kupř. řádné postupy pro rozlišení zranitelných osob. Ty jsou často nesprávně zajištěny, přičemž přístup k právnímu poradenství a službám duševního zdraví je velmi omezený. Rovněž Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vydal 28 července 2020 rozhodnutí, kdy vyšel z případů zdokumentované systematické praxe zkreslování tvrzení žadatelů o azyl, která byla součástí širší politiky (rozsudek ze dne 23. 6. 2020 ve věci 40503/17 a 2 dalších -M.K. a ostatní proti Polsku). UNHCR poté vyzval Polsko, aby zajistilo příchozím žadatelům o azyl řádný přístup k azylovému řízení. Žalobce odkázal i na rozsudek z 8. 7. 2021, kdy Polsko porušilo právo zamezením přístupu k azylovému řízení jiným žadatelům. Odůvodnění rozhodnutí není tedy srozumitelné, pokud je v něm uvedeno, že i ze strany ESLP nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení. Žalobkyně rovněž uvedla, že

ani statistický počet žadatelů o azyl sám o sobě nevyjadřuje souvislost s kvalitou azylového systému země.

9. Žalobkyně dále uvedla, že již z obsahu správního spisu je zřejmé, že její syn trpí vážným psychiatrickým onemocněním. Byl doložen lékařský posudek o jeho zdravotním stavu ze dne 2. června 2023 z Psychiatrické nemocnice Brno. Dle posudku u něj přetrvávají bludné obsahy s tužbou po smrti a také výrazné potencionální riziko ohrožení sebe nebo okolí. Po první hospitalizaci v PN Brno se nepodařilo dohledat ambulantního psychiatra, který by jejímu synovi předepisoval léky. Jako doporučení se uvádí nutnost další stabilizace stavu a tirace psychiatrické medikace za hospitalizace v ústavním psychiatrickém zařízení. Jeho psychiatrický stav je velmi vážný a nemůže být brán na lehkou váhu. Současně má žalobkyně za prokázané, že existující závažné důvody domnívat se, že v polském azylovém řízení dochází k systematickým nedostatkům. Přemístění jejího syna do Polska pak znamená velice vážné riziko pro jeho zdraví, pravděpodobně s trvalými následky či v nejhorším případě s následkem smrti.
10. Žalobkyně závěrem argumentovala právem na rodinný a soukromý život. Podle jejího názoru synovi měla být udělena některá z forem mezinárodní ochrany. Bylo by porušením jejich práva na rodinný a soukromý život, kdyby byla jeho rodina rozdělena a částečně přemístěna do Polska. Především s ohledem na zdravotní stav syna je v zájmu nejlepšího blaha, aby jejich rodina zůstala pohromadě, mohla si pomáhat a podporovat se.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření ohledně neaktuálnosti zdrojů uvedl, že žalobkyně byla dne 4. května 2023 přítomna úkonu seznámení se s podklady rozhodnutí. Při tomto seznámení žalobkyně nechtěla uvést žádné nové skutečnosti či informace. Žalobkyni tak byl dán dostatečný prostor již v rámci správního řízení. Není tak zřejmé, z jakého důvodu tak učinila až v žalobě, kdy všechny jí uváděné zprávy byly známy již při seznámení s podklady. Navíc žalobkyně ani neříká, v čem jsou novější zprávy „revoluční“, co v těch starších oproti novějším chybí a zároveň se váže k její konkrétní individualizované situaci.
12. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně v žalobě cituje vybrané pasáže, které by snad měly ukazovat na systémové nedostatky polského azylového systému. Z těchto citací však není zřejmé, jak konkrétně by měly souviset s psychickými potíže jejího syna ve vztahu k vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polsku. V posuzovaném případě je však třeba, aby žalobkyně konkrétně sdělila, které z těchto zpráv mají být na syna i její případ užity a proč. Není ani zřejmé, jak žalobkyně dovodila, že jenom ČR je schopna jejího syna zastavit v jeho sebevražedných sklonech. Žalovaný psychický stav jeho syna nijak nezlehčoval. Z informací poskytnutých Polskem navíc plyne, že na základě zákonného ustanovení, pokud zákonný pobyt ukrajinského státního příslušníka na základě víza uděleného Polskem vypršel po datu 24. února 2022, kdy započal válečný konflikt na území Ukrajiny, zákonný pobyt je prodloužen nejméně do dne 24. září 2023.
13. Žalovaný dále uvedl, že Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu na základě čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení. Žádný z členů její rodiny nemá na území ČR udělen mezinárodní ochranu či jiný pobytový status. Není

proto zřejmé, z jakého důvodu by mělo dojít k zásahu do jejího rodinného a soukromého života.

IV. Replika žalobce

14. Žalobce v replice uvádí, že zprávy uznávaných organizací v oboru dokládají, že podmínky azylového procesu v Polsku jsou horší, než žalovaný připouští. Rozhodně se nedá říct, že polský azylový systém není rizikovým prostředím pro člověka s čerstvě diagnostikovanou paranoidní schizofrenií a repetitivním přáním smrti (eutanazie). Rozdíl mezi zprávami AIDA z roku 2021 a 2022 je především v reflexi roku 2022 jako roku ruského útoku na Ukrajinu. Tato válka má následek zvýšené migrační tendence, které se projevují zvýšenou zátěží polského azylového a sociálního systému. Tento systém trpí nedostatky jako třeba nedostatečnou či nedostupnou odbornou lékařskou péčí a velmi špatnými životními podmínkami obecně. Nárůst žádostí o mezinárodní ochranu v Polsku mezi roku 2021 a 2022 tvoří 30 %. Celý polský systém je navíc zatížen cca 1, 6 mil uprchlíků z Ukrajiny. Právě novější zpráva AIDA uvádí např. že mnoho žadatelů nemělo řádný nebo žádný přístup k lékařské péči, překladatelským službám nebo právním konzultacím. Syn žalobkyně je zranitelnou osobou, a proto je pro něj klíčový přístup k těmto službám.
15. Jde-li o seznámení s podklady, pak tento úkon je zcela iluzorní. Žalobkyně ani její rodina nejsou příliš zdatnými čtenáři češtiny, správnému řízení nerozumí a smysl mnohých úkonů a jejich důsledků jim uniká. Při úkonu ani nebyli zastoupeni. V posuzovaném případě se však jedná o to, že žalovaný měl vycházet z aktuálních podkladů.
16. Z lékařské zprávy, týkající se jejího syna, pak plyne „výrazné potencionální riziko ohrožení sebe nebo okolí“ a „nutnost další stabilizace stavu a tirace psychiatrické medikace za hospitalizace v ústavním psychiatrickém zařízení“. Přesunem jejího syna do Polska bude narušena určitá kontinuita ve zdravotní péči a není přitom zaručeno, že bude nalezena péče nová či odpovídající. Následky této situace přitom mohou být tragické.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
19. Žaloba **není důvodná**.
20. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *„žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III“*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *„není-li možné přemístit žadatele do členského státu,*

který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“.

21. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení, *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odstavce 2 téhož ustanovení pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Podle článku 7 odst. 1 Dublinského nařízení členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.*
22. Soud dále k věci uvádí, že mezi účastníky není sporné, že žalobkyně požádala v ČR o mezinárodní ochranu dne 11. 3. 2023. Rovněž není sporné, že v této době byla žalobkyně držitelkou pracovního víza č. 101945021 vydaného Polskem dne 11. 6. 2021 s možností více vstupů s maximální délkou pobytu 180 dní ode dne 5. 7. 2021 do dne 30. 6. 2022. Žalobkyně ani nezpochybňovala, že Polsko přijalo zákonnou úpravu, podle níž vypršeli pobyt ukrajinského státního příslušníka na základě uděleného víza po datu 24. 2. 2022 (začátek válečného konfliktu na Ukrajině), pak je jeho zákonný pobyt prodloužen nejméně do 24. 9. 2023. Žalovaný tedy postupoval správně, když rozhodl, že státem příslušným k posouzení je Polsko. Z obsahu napadeného rozhodnutí je navíc zřejmé, že správní orgán požádal Polsko dne 6. 4. 2023 o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a dne 11. 4. 2023 obdržel správní orgán informaci, že Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně.
23. Soud k věci dále uvádí, že podle čl. 3 odst. 1 věty druhé Dublinského nařízení *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*
24. V rámci dublinského systému tedy nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu vykazují natolik závažné, tedy systémové nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému (resp. z hlediska srovnatelných závazků ostatních zemí dublinského systému, které nejsou právními předpisy Společného evropského azylového systému v té či oné míře vázány). Tyto systémové nedostatky

musejí dosahovat intenzity, že by v případě přemístění žadatele do dané země dublinského systému vzniklo riziko nelidského či ponižujícího zacházení s tímto žadatelem, rozporné s požadavky zejména čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak byly konkretizovány v judikatuře Soudního dvora Evropské unie a Evropského soudu pro lidská práva (přímo k možnosti vzniku takové újmy v rámci uplatňování dublinského systému srov. zejména rozsudky velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *N. S. a M. E.*, C-411/10 a C-493/10, ze dne 14. 11. 2013, *Puid*, C-4/11, a ze dne 10. 12. 2013, *Abdullahi*, C-394/12; a dále rozsudky velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011 ve věci *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09, a ze dne 4. 11. 2014 ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12).

25. Nejvyšší správní soud v této souvislosti již vyslovil, že úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Dublinského nařízení musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (viz rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 - 27). Tyto závěry správního orgánu musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (rozsudek ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016 - 22).
26. Napadené rozhodnutí tyto úvahy obsahuje. Je v něm popsáno řízení o mezinárodní ochraně v polském právním řádu, dostupné opravné prostředky, kapacita jednotlivých přijímacích středisek a postup v případě, kdy je žadatel do Polska přemístěn podle dublinského nařízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž konstatuje, že na úrovni EU ani Rady Evropy nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, dle kterého by v Polsku existovaly systémové nedostatky, co se azylového řízení a přijímacích podmínek týče. Takové stanovisko nepřijal ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Žalovaný v rozhodnutí rovněž uvedl, že Polsko je bezpečnou zemí původu pro ČR i ostatní členské státy EU, ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o ochraně lidských práv a ročně zde žádají o mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků.
27. Jde-li o námitku použití jediného zdroje, tak Nejvyšší správní soud přitom v mnoha svých rozhodnutích (např. ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 7 Azs 38/2017 - 73, či ze dne 25. 4. 2019, č. j. 7 Azs 39/2019 - 39), ve kterých přezkoumával hodnocení existence systémových nedostatků v Polsku, hodnotil jako dostatečné posouzení stěžovatele, který ve správních rozhodnutích otázku vypořádal obdobným způsobem jako v nyní projednávaném případě. Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě dublinských přemístění bývá ve správním spise standardně založena právě pouze zpráva Informace OAMP k Polsku, vycházející z více zdrojů, a že kasační soud ji v rámci správního řízení obecně považuje za dostatečný podklad.
28. Žalovaný ve svých úvahách vycházel z Informace OAMP ze dne 13. 6. 2022 – Polsko – Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťovací a azylové a dublinské statistiky. Žalovaný přitom hodnotí i situace ukrajinských uprchlíků od ruské

invaze na Ukrajinu dne 24. 2. 2022 a její vliv na standartní žádosti o mezinárodní ochranu. S podklady pro rozhodnutí byla žalobkyně řádně seznámena, nic dalšího doložit nepožadovala.

29. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016 – 52, společný evropský azylový systém je „založen na domněnce vzájemné důvěry a na předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Tato domněnka je vyvratitelná, to však neznamená, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.“
30. Jelikož v otázce azylového řízení mezi členskými státy platí domněnka vzájemné důvěry, pro vyvrácení této domněnky musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, jež by důkladně podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019 – 41). Obdobně lze vycházet z rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 3. 2019, Jawo, C-163/17, ve kterém bylo v bodu [90] uvedeno, že, „*má-li soud, který rozhoduje o oprávněném prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob.*“ K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny základních práv EU, musí tyto dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech okolnostech případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 192/2020 – 27).
31. Takové pochybnosti, které by výše uvedenou domněnku vyvrátily, v předcházejícím ani soudním řízení nevystaly. Naopak lze souhlasit se žalovaným v tom, že Polsko je členským státem Evropské unie a dalších lidskoprávních organizací, přičemž ho nelze ani z jiných důvodů považovat za zemi, ve které by se závažné systémové nedostatky vyskytovaly.
32. Soud k věci dále odkazuje na nedávné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2023, č.j. 2 Azs 26/2023-51 v němž je mj. uvedeno: „[14] Taktéž problematikou fungování azylového systému v Polské republice se již zdejší soud opakovaně zabýval. V rozsudcích ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26, a ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37, shodně dospěl k závěru, že „*Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují totiž žádné důkazy, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Posouzení žádosti stěžovatelky v Polské republice nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány; nelze tak přijmout jako rozhodné stěžovatelkou*“

předložené zprávy. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. (...) Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací, že v Polsku je mezinárodní ochrana přiznávána v menším procentu případů než v některých jiných členských státech“ (srov. usnesení NSS ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 Azs 137/2016-28; obdobně též rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2016, č. j. 7 Azs 38/2017-73, nebo usnesení ze dne 6. 9. 2016, č. j. 4 Azs 174/2016-24, či ze dne 17. 1. 2018, 10 Azs 340/2017-39). Poukázat lze přitom na to, že kasační stížnosti (shodně) ve věcech určení Polské republiky za členský stát EU příslušný k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podanou státním příslušníkem třetí země podle nařízení Dublin III v poslední době Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost např. svými usneseními ze dne 8. 6. 2021, č. j. 2 Azs 37/2021-61, či ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 Azs 152/2021-68.

[15] Argumentace stěžovatele tím, že polský azylový systém je nyní zahlcen uprchlíky z Ukrajiny (jichž se ovšem, na základě rozhodnutí Rady EU 2022/382 provádějící čl. 5 směrnice 2001/55/ES, týká speciální institut tzv. dočasné ochrany odstraňující individualizované posouzení každé jednotlivé žádosti) a taktéž tvrzení, že dochází k poskytování „dvojího standardu ochrany“ vůči žadatelům o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a jiných zemí, nezavdává dostatečný důvod se odchýlit od shora uvedených závěrů zdejšího soudu. Žalovaný nenalezl a ani sám stěžovatel v průběhu správního řízení (a ostatně ani v řízení o kasační stížnosti) nepředložil žádné konkrétní prohlášení instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků konstatující systémové nedostatky polského azylového systému, které by nově nastaly z důvodu válečného konfliktu na Ukrajině. Je proto nadále namístě vycházet z toho, že Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva.“

33. Soud k věci dále uvádí, že v Informaci OAMP je rovněž kapitola 6.3. označena jako „Dopad války na Ukrajině a situace ukrajinských uprchlíků“. V ní je mj. uvedeno, že *postup při registraci a sociální aspekty přijímání ukrajinských uprchlíků jsou definovány zvláštním zákonem, který reguluje udělování tzv. dočasné ochrany ukrajinských uprchlíků. Pro registraci uprchlíků jsou stanovena zvláštní registrační a přijímací střediska, kde je poskytována komplexní pomoc včetně informace na případné ubytování. Po registraci a přidělení identifikačního čísla tzv. PESEL získává osoba přístup k pomoci v rámci polského sociálního systému, k zdravotní péči nebo získává povolení k zaměstnání. Celý systém od samotné registrace, přes ubytování až po sociální podporu ukrajinských uprchlíků funguje nezávisle na polském azylovém systému a jedná se o dva různé systémy. Žalobkyně je státním příslušníkem Ukrajiny a lze tudíž očekávat, že ji bude v souladu s rozhodnutím Rady EU 2022/382 provádějící čl. 5 směrnice 2001/55/ES, a polským zákonem udělen institut tzv. dočasné ochrany aniž by byla její žádost individualizovaně posuzována.*
34. Soud dále k věci uvádí, že pokud jde o psychický stav a onemocnění jejího syna, tak tomu se podrobně věnoval v rozsudku ze dne 7. 8. 2023, č.j. 32 Az 26/2023-
35. Žalobkyně namítala, že dle zprávy AIDA (str. 10) je psychologická péče v detenčních zařízeních dostupná v omezeném rozsahu. Žalobkyně však ani netvrdila, že by trpěla psychickým onemocněním a soud proto nedospěl k závěru, že by se ji tento případný nedostatek mohl jakkoliv ohrozit. Dle názoru soudu však v případě žalobkyně ani

zajištění nebude přicházet v úvahu. Z Informace OAMP plyne, že žadatelé o mezinárodní ochranu mohou být zajištěni z následujících důvodů: ověření identity, zjištění informací, které nelze provést bez zajištění, či riziko skrývání, výkon rozhodnutí o navrácení, pokud lze předpokládat, že mu bude žadatel bránit, bezpečnostní důvody, výkon navrácení do jiného členského státu, pokud existuje riziko, že mu bude žadatel bránit. Žalobkyně ani netvrdila, že by ji v Polsku hrozila detence a soud ani takové důvody především s ohledem na ukrajinskou státní příslušnost, nezjistil. Pro posouzení věci tak není rozhodná dostupnost psychologické péče v detenčních zařízeních. Pro posouzení věci nejsou ani rozhodné odkazy žalobkyně na situaci v střediscích pro žadatele o mezinárodní ochranu či výši poskytovaného finančního příspěvku. Soud je nad rámec dodává, že i dle žalobkyní citované zprávy AIDA (str. 6) stav středisek je obecně hodnocen jako zlepšení v porovnání s předchozími lety. Žalobkyně je totiž státní příslušnicí Ukrajiny a jak plyne ze shora citované zprávy OAMP, tak tito mají zvláštní registrační a přijímací střediska. Stejně tak pro posouzení věci není rozhodná dostupnost právní pomoci či tlumočení v rámci řízení o mezinárodní ochraně, neboť lze předpokládat, že žalobkyni bude udělena dočasná ochrana. Ze žalobkyní citovaných zpráv přitom neplyne, že by jako státní příslušnice Ukrajiny neměla po registraci přístup ke zdravotní péči. Soud jenom pro úplnost dodává, že Přijímací směrnice v čl. 19 toliko vyžaduje, aby členské státy žadatelům poskytly potřebnou zdravotní péči, přinejmenším nutnou a neodkladnou péči v případě onemocnění a závažných duševních poruch. Žalobkyně však nebude ani v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, ale bude ji udělena dočasná ochrana s odpovídajícím přístupem ke zdravotní péči. Ani pokud by však úroveň zdravotní péče v Polsku byla nižší než v Česku, není to důvodem pro převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti žalobkyně, resp. jejího syna.

36. Soud v obecné rovině souhlasí se žalobkyní, že by žalovaný měl při posouzení vycházet z aktualizovaných a nejnověji dostupných zpráv o zemi příslušné k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Současně ohledně aktuálnosti podkladů rozhodnutí lze odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č.j. 45 Az 21/2016-55 (publikováno pod č. 3714/2018 Sb. NSS) podle něhož zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat pouze na základě faktu od datu vydání takové zprávy. Zastaralá je pak taková zpráva, jež obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím využitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila. Ve vztahu k postavení žalobkyně jako státní příslušnice Ukrajiny a předpokládaného udělení dočasné ochrany však žádné takové skutečnosti nenastaly, neboť žalobkyní zmiňované nedostatky azylového řízení se na ni nebudou v Polsku vztahovat.
37. K namítaným rozsudkům ESLP soud uvádí, že se ESLP věnoval především situaci panující od června 2016 do července 2017. Rozhodnutí žalovaného bylo přitom vydáno dne 18. 5. 2023. Žalovaný při posouzení věci vycházel z aktuálnějších podkladů, navíc se v případě žalobkyně jednalo o státní příslušnici Ukrajiny, které bude udělen institut dočasné ochrany. Soud k věci rovněž uvádí, že v posuzovaných případech bylo řešeno neumožnění vstupu do azylového řízení žadatelům překračujícím polsko-běloruskou hranici. Jak je v tomto rozsudku několikrát uvedeno, tak žalobkyně je v jiné pozici a ani se nesnažila bez povolení dostat přes polsko-běloruskou hranici.
38. Soud k věci uvádí, že žalovaný se i zabýval aplikací čl. 17. Čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III uvádí, že *(o)dchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost*

o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.

39. Otázkou, zda správní orgán, který rozhoduje o určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a konstatuje příslušnost jiného státu, je povinen zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí také tím, proč nevyužil diskrečního oprávnění dle čl. 17 odst. 1, se Nejvyšší správní soud již zabýval, přičemž v usnesení ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 – 36, a v rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26, dospěl k závěru, že obecně není správní orgán povinen odůvodňovat, proč nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. V rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, Nejvyšší správní soud tyto závěry upřesnil a konstatoval: „(...) diskrece je v právním státě vždy nějak omezena nebo vymezena, a není a nemůže být nelimitována, neboť v opačném případě by byl vytvářen prostor pro libovůli, která je nepřijatelná. Ani správní uvážení ohledně toho, zda bude aplikováno správní uvážení obsažené v čl. 17 odst. 1 nařízení, tak nelze provádět zcela neomezeně. (...) Vyjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným státem tak neznámá právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17. odst. 1 nařízení Dublin III učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“ (srov. bod 31 až 33 odůvodnění). Dále doplnil, že „(...)užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (...).“ (srov. bod 34) Nejvyšší správní soud tedy v posledním citovaném rozsudku dospěl k právnímu závěru, že pokud

z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, správní orgán je povinen učinit úvahu, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění. Tyto závěry poté potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, 5 Azs 229/2016 - 44, v němž uvedl: „*Na druhé straně nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění (byť není možné a priori vyloučit důvody jiné) vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III takto: „Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.*

40. K ustanovení čl. 17 odst. 1 se vyjádřil SD EU v rozsudku ze dne 16. 2. 2017, *C. K. a další v. Republika Slovenija*, C-578/16, ECLI:EU:C:2017:127 (dostupné na <http://eur-lex.europa.eu>). Tento rozsudek se týkal předběžné otázky Slovinska ze dne 21. 11. 2016 a otázky přemístění závažně nemocného žadatele o azyl do Chorvatska, státu příslušného k posouzení jeho žádosti. Soudní dvůr v této věci dospěl k závěru, že výklad čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III představuje otázku výkladu unijního práva. Dále dospěl k závěru, že článek 4 Listiny základních práv Evropské unie (zákaz mučení a nelidského či ponižujícího zacházení anebo trestu) musí být vykládán v tom smyslu, že „*při neexistenci závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům v členském státě příslušném pro posouzení žádosti o azyl, lze přemístění žadatele o azyl v rámci nařízení Dublin III provést pouze za podmínky, které vylučují, že toto přemístění s sebou ponese skutečné a prokázané riziko, že dotyčná osoba bude vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu tohoto článku; - za okolností, kdy by přemístění žadatele o azyl, který trpí obzvláště závažným duševním nebo fyzickým onemocněním, s sebou neslo skutečné a prokázané riziko značného a nevratného zhoršení jeho zdravotního stavu, představuje toto přemístění nelidské a ponižující zacházení ve smyslu uvedeného článku; přísluší orgánům členského státu, který má provést přemístění, a případně jeho soudům, aby vyloučily jakoukoliv závažnou pochybnost týkající se dopadu přemístění na zdravotní stav dotyčné osoby a přijaly nezbytná opatření proto, aby k jejímu přemístění došlo za podmínky, které umožňují vhodným a dostatečným způsobem ochránit zdravotní stav této osoby. V případě, že přijetí uvedených opatření nebude vzhledem k obzvláštní závažnosti onemocnění dotyčného žadatele dostatečné k zajištění, že jeho přemístění s sebou neponese skutečné riziko značného a nevratného zhoršení jeho zdravotního stavu, přísluší orgánům dotčeného členského státu, aby odložily výkon přemístění této osoby, a to do doby, než bude její stav takový, že bude způsobilá k takovému přemístění, a jestliže případně zjistí, že se zdravotní stav dotyčného žadatele o azyl v krátké době nezlepší nebo že odklad řízení po dlouhou dobu může zhoršit stav dotyčné osoby, může se dožadující členský stát rozhodnout, že žádost přezkoumá sám, přičemž uplatní „diskreční ustanovení“ stanovené v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Článek 17 odst. 1 tohoto nařízení vykládaný ve světle článku 4 Listiny nelze vykládat tak, že za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, ukládá tomuto členskému státu povinnost, aby uvedené ustanovení uplatnil.*
41. Soud k věci uvádí, že žalobkyně ani netvrdila, že by sama trpěla vážným duševním nebo fyzickým onemocněním. Nepřipadá proto u ní v úvahu aplikace čl. 17 Dublinského nařízení z tohoto důvodu. Nebylo zjištěno, že by žalobkyně měla specifický vztah k ČR.

Dublinké nařízení nepočítá s kritériem určení příslušnosti založeným na legálním pobytu rodiny žadatele mimo toho, že rodinní příslušníci jsou zároveň žadateli o udělení mezinárodní ochrany či poživateli mezinárodní ochrany (čl. 9 a 10 Dublinkého nařízení). V době rozhodnutí žalovaného a soudu se na území ČR nenacházeli další příbuzní, mimo jejího manžela a syna, kdy by bylo možno zvažovat užití diskrečního opatření dle § 17 Dublinkého nařízení. K posouzení žádosti jejího syna i manžela je dle Dublinkého nařízení příslušné Polsko. Žalobkyně pak může potřebnou podporu svému synovi poskytnout právě v Polsku. Lze předpokládat, že stejně jako žalobkyně i oni jako státní příslušníci Ukrajiny obdrží institut dočasné ochrany. Žalovaný se tedy zabýval i námitkou zásahu do rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a nevyužitím diskrečního opatření dle § 17 Dublinkého nařízení. S ohledem na výše uvedené soud nedospěl k závěru, že by došlo k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.

42. S ohledem na výše uvedené dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí možností předání žalobkyně do Polska ve vazbě na čl. 3 odst. 2 a s čl. 17 nařízení Dublin III dostatečně zabýval a jeho úvahy mají oporu v podkladech správního spisu. Soud tedy neshledal, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné.

VI. Závěr a náklady řízení

43. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).
45. Ustanovenému zástupci žalobkyně soud přiznal odměnu za zastupování v tomto řízení na náklady státu (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky, sepsí repliky podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky, účast na jednání na soudu dle § 11 odst. 1 písm. g) v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Celkově tedy odměna za právní zastupování činí 6 800 Kč. Zástupce žalobkyně nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. srpna 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce